

Βάλια Τσάιτα-Τσιλιμένη

ΑΓΡΙΑ ΧΟΡΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΙΧΛΗ

Περιεχόμενα

I	
Βολβός	13
Δρόμος	14
Τὸ δωμάτιο	15
Ἐκείνη	16
Ἡλιος δωματίου	17
Ἐπεῖγον(τα)	18
Κάλπικος μύθος	20
Ἄσμα συνείδησης	21
Παράκληση	23
II	
Ὁ ἐρχομὸς	27
Ἐγκαύματα	28
Τὸ σπίτι	29
Ἡ ἐγκατάλειψη	30
Τὸ ξάφνιασμα	31
Ἄρνητικὸ	32
Πουθενά	33
Ἄνεμόσκαλα	35
Ἡ κόκκινη αὐλὴ	37
III	
Τὸ νησὶ	41
Σημάδια	42
Στοῦ παρελθόντος τὸ κομοδίνο	44
Ὅνειρο παιδικὸ	45
Τὸ Μεσημέρι	46

Ζωγραφική	47
Πατρίδες	48
Ὁ χρησμός	49
Ὁ θάνατος	50
Ἡ κερασιά	51
Ἄνθισμένος Καβάφης	52

IV

Ἐπανάληψη	55
Βροχή	56
Ἄπὸ κοινοῦ	57
Ἄνυπεράσπιστη	58
Ἀπόσταση	60
Ἐλλειψη	61
Τὸ λάθος	62
Προσβολή	63
Ἀπαλλαγή	65

V

Ἡ ρύθμιση τῆς ἐποχῆς	69
Γύρω ἀπ' τὸ μῦθο	71
Ὁ ἄλλος	72
Ὁ χαμός τοῦ χρόνου	73
Ἡ ἐκδίκηση τῶν ἀγαλμάτων	74
Τὰ ρόδια	75
Ἀναγέννηση	76
Τὸ κάστρο	77
Παιδικὴ ἡλικία	78

Ἡ κόκκινη αὐλή

Ἡ αὐλή μὲ τὶς κόκκινες ἀνεμῶνες ἔστηνε κάθε πρωὶ
ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὸν κόσμον
ἔξω ἀπὸ σύνορα, κραυγὲς καὶ μάχες

Μάχες μονάχα στὰ ξύλινα σπαθιά
τῶν ἀγοριῶν, στὶς παραβιασμένες φωλιές
τῶν πουλιῶν, στὴ γάτα ποὺ τρύπωνε ἀθόρυβα
στοὺς κήπους καὶ σκάλιζε τὸ γέλιο μας
καὶ τὴν καρδιά μας

Ἀπόσταση

Εἶναι ἀπ' τῆς μεριᾶ τῆς σιωπῆς ποὺ ἀφουγκράζεται κανεὶς
τὴν ἐπιθυμία· στίς ρῶγες τῶν δαχτύλων σου
ὁ ἔρωτας περιμένει

Τὰ ἀτελείωτα γυρίσματα τῶν ρολογιῶν κι οἱ χάρτες
ποὺ ἐναλλάσσονται ἀνάμεσα στοὺς μῆνες
καὶ στὰ παγωμένα μας χέρια

Κρυστάλλινες ὥρες γλιστροῦν ἀπ' τὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν
Ποτίζουν τὰ χεῖλη μας μὲ λέξεις βουβές κι ἀνεπαρκεῖς
Ποιὸς βρῆκε ἐκεῖνο ποὺ ὁ ἄλλος ἔχασε;

Ξύλινο τρενάκι ταξιδεύει τίς νύχτες γύρω ἀπ' τῶν ἐπίπλων
τὴν ὑπομονή· στριγγλίζουν οἱ γραμμὲς καὶ τὰ ὄνειρα,
βγαίνει ὁ καπνὸς καὶ χάνεται

Τὰ σπίτια μας πελώριες φωλιές, αὐθύπαρκτες· νὰ χωροῦν
τὰ σώματά μας γυμνὰ ποὺ τυλίγονται σφιχτὰ ἀπὸ μόνα τους
μήπως καὶ καταφέρουν νὰ ζεσταθοῦν

Πλάτες ἀντιθετικὰ γυρισμένες σὲ καμπύλη γραμμὴ τρίβονται·
μετροῦν καὶ ξαναμετροῦν τὰ χιλιόμετρα,
μήπως καὶ καταφέρουν νὰ τὰ συντρίψουν

Ὁ ἄλλος

Οἱ ξύλινες καρέκλες στὸ δωμάτιο ἔντυναν τὴ μουσικὴ
Πηδοῦσαν οἱ νότες στὰ ὑφάσματα,
σκαρφάλωναν στὰ κουρτινόξυλα· κι ἐμεῖς
ἀκόμη στὸ πάτωμα νὰ ψιθυρίζουμε
γιὰ τὶς χαμένες ταυτότητες
Σίγουροι γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ψάχναμε πιά τὸν «ἄλλον»·
ἐκεῖνον τὸν μυστηριώδη, λέει, ἄγνωστο
τοῦ διπλανοῦ διαμερίσματος
ποῦ τὶς νύχτες ἄκουγε τὴν ἴδια μὲ μᾶς μουσική,
τραβώντας μὲ μπαστοῦνι τὶς βελούδινες μπλὲ κουρτίνες

Στὸν κοινὸ μας ὕπνο τὸν χωρούσαμε σὰν ξεραμένο φυτὸ
στὴν παλάμη μας καὶ τὸν στραγγαλίζαμε

Ὁ χαμὸς τοῦ χρόνου

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, σὰν ὅλα τ' ἄλλα, ὁ χρόνος ἔσπασε·
γέμισαν οἱ πλατεῖες, οἱ δρόμοι, τὰ κτίρια, θρύψαλα σκόρπια,
κραυγές καὶ μέταλλα

Λύθηκαν οἱ μῆνες ἀπὸ τὶς ζῶνες τους· διπλωμένοι στὰ δύο
Μουρμούριζαν πῶς ἔληξαν οἱ ὥρες καὶ μοίραζαν
συντεταγμένες

Στεγνώσαμε· ἡ Μοίρα γέμισε βαθιὲς ρυτίδες, ποτάμια
κόκκινα. Μείναμε μόνοι, μονάδα ἀυθαίρετη, ἀπὸ χαλάσματα
Σκουριασμένοι λεπτοδείκτες τὰ χέρια μας

Ὅ,τι ἀγγίζαμε γινόταν σκόνη καὶ στάχτη. Ψάχναμε ἔντρομοι
νὰ διασώσουμε τὴν ἱστορία μας. Κανένα σῆμα·
φῶτα μονάχα, θαμπὰ

καὶ λέξεις ἀπροσδιόριστες. Γείραμε ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον
καὶ ἀφουγκραστήκαμε τὸ ἀγκάλιασμά μας
δίχως νὰ ξέρουμε τί θὰ ξημέρωνε